

Den äldre systemen aflid i sistlidne Juni månad, den yugre, Hedvig Gustafva Juliana, lefver ännu. Hon är född den 15 Maj 1804, således snart 67 år gammal, bosatt i Söderby Carls församling i Stockholms län och, såsom genom bifogadt intyg af nämnda församlings kyrkoherde bestyrkes, lidande af en svår bröstakomma, som gör det omöjligt för henne att genom arbete försörja sig. Hennes enda tillgång består i den pension, hon från staten erhåller, men hvars återstående hälft nu är vida mindre tillräcklig för henne ensam än det dubbla beloppet som var för båda systrarne gemensamt, emedan den nu aflidna systemen, ehuru till lefnadsåren något äldre, var friskare och mera i stånd att bidra till begges vård och uppehälle.

På grund af hvad sålunda är anfördt får jag vördsamt föreslå:

att den pension, som en gång blifvit beviljad åt dessa båda systrar gemensamt, må till oafkortadt belopp få utgå till den nu öfverlevande.

En sextiosjuårig, af sjukdom, fattigdom och bekymmer tård qvinnas lif kan ej blifva långt, den obetydliga utgiften således ej länge tynga på statsbudgetens vågskål, men dottern till en man, hvars verksamhet i lifvet ej varit utan betydelse för befordrande af vårt lands intellektuella intressen, kan derigenom skyddas från att förgås i nöd och elände.

Stockholm i Januari 1874.

F. Asker.

N:o 46.

Af Herr P. Jonsson från Westerbottens län: Om ändring i sättet för klockares aflöning.

Vid flera riksdagar har fråga blifvit väckt, att hvar och en församling måtte, på grund af Kongl. förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 Mars 1862, § 2 mom. 10, få bestämma den lön, som bör utgifvas till för-

samlingens klockare. Orsaken till denna frågas väckande har varit, att klockare, i synnerhet i de norrländska länen, till följd af 1684 års författning, kunnat uppbära sina inkomster ända till 3000 Rdr. Detta har för dem blifvit en möjlighet dels derigenom att flera nyhemman ingått i skatt, dels ock derigenom att de uppbära den bestämda afgiften af hvarje hemmansdel, äfven om flera sådana kommit i en mans ego och begagnas i sambruk.

Ett sådant aflöningssätt och en sådan hög aflöning till en person med så ringa tjänstgöringsskyldighet måste ovilkorligen förefalla orimligt, och Lagutskottet har äfven insett detsamma, men på samma gång icke ansett sig, i strid mot 114 § Regeringsformen, kunna tillstyrka bifall till de härom väckta motionerna.

För min del anser jag klockarne böra hänföras till *kyrkobetjeningen* och icke till presterskapet, till följd hvaraf de presterliga privilegierna icke skulle komma att trädas för nära, om församlingarne erhöle tillstånd att bestämma klockarelönerna; men äfven om Riksdagen skulle vara af samma tanke, som hittills Lagutskottet, finner jag icke hinder möta att fatta beslut i ofvan angifna syfte. Vinner detta Riksdagens bifall och Kongl. Maj:ts fastställelse, kan ju frågan, enligt 114 § Regeringsformen, underställas kyrkomötet. På grund häraf får jag vördsammast föreslå:

att, med upphäfvande af 1684 års författning, församlingarne må lemnas öppen rätt att bestämma klockarens aflöning.

Om remiss till Lagutskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1874.

P. Jonsson.

N:o 47.

Af Herr Petter Magnus Johansson från Calmar län: Om indragning af kronofogdetjennsterna och öfverflyttandet på länsmännen af de göromål, som nu äligga kronofogdarne.

En bland de tjänster, som, till åstadkommande af besparingar i de allmänna utgifterna, utan tvifvel lättast skulle kunna umbäras, är kronofogdebefattningen. Detta finner man vid granskning af instruktionen för kronofogdarne den 10 Nov. 1855.